

femyndighed i forhold til handlinger i udlandet uanset andre tilknytningsmomenter, »når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. straffelovens § 8, nr. 5.

6.1.3. Udlevering

Det fremgår af udleveringslovens § 2, at en dansk statsborger ikke kan udleveres. Til dette forbud gælder dog nogle undtagelser, idet det følger af den nordiske udleveringslov § 2, at en dansk statsborger under visse betingelser kan udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et andet nordisk land. Ligeledes blev der ved lov nr. 1099 af 21. december 1994 om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien og ved lov nr. 342 af 26. maj 2001 om Den Internationale Strafforbryderdomstol skabt mulighed for udlevering af danske statsborgere under visse betingelser. I det såkaldte anti-terrorlovforslag (L 35) foreslås en ændring af udleveringslovens § 2, således at danske statsborgere under visse betingelser også kan udleveres til strafforfølgning i lande uden for Norden – først og fremmest til andre medlemsstater i Den Europæiske Union.

Efter § 3, stk. 1, i udleveringsloven kan der ske udlevering af udlændinge til en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. I andre tilfælde kan udlevering i almindelighed ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

6.2. EU-rammeafgørelse om menneskesmugling

Det daværende franske EU-formandskab fremsatte den 3. august 2000 et forslag til rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold. Retsgrundlaget for udkastet til rammeafgørelse er artikel 29, artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Der er opnået politisk enighed i EU om rammeafgørelsens indhold.

Rammeafgørelsen, der er optaget som bilag 5 til lovforslaget, er knyttet til et forslag til direktiv om bistand til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold. Direktivforslaget er optaget som bilag 6 til lovforslaget.

Direktivforslaget indeholder bestemmelser, der fastlægger, hvilke handlinger medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner for. Direktivet, der er omfattet af det danske forbehold over for samarbejdet om retlige

og indre anliggender, vil blive gennemført i dansk ret ved en ændring af udlændingeloven. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration forventer at fremlægge lovforslag herom i foråret 2002. Forslaget vil indebære en ændring af udlændingelovens § 59, stk. 5, således at bistand til ulovlig indrejse i et andet land fra eller gennem Danmark bliver strafbar, uanset at bistanden ikke er sket med berigelsesforsæt. Tillige vil det blive præciseret, at også bistand til ulovligt ophold i et andet land er strafbar.

I artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelsen fastslås det, at medlemsstaterne skal tage de nødvendige skridt for at sikre, at de i direktivforslaget nævnte handlinger kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er virksomhedsfulde, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelser, har afskrækkende virkning og kan medføre udlevering.

Ifølge artikel 1, stk. 2, kan der suppleres med andre foranstaltninger så som:

- konfiskation af det transportmiddel, der blev benyttet, da den strafbare handling blev begået,
- forbud mod direkte eller gennem en mellemmand at udøve sådan erhvervsmæssig virksomhed, hvorunder den strafbare handling blev begået, eller
- udvisning

De handlinger, der henvises til, er beskrevet i artikel 1 i direktivet. Heraf fremgår det, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre strafbarheden af handlinger, hvorved der forsætligt ydes direkte eller indirekte hjælp til tredjelandstatsborgeres ulovlige indrejse til eller gennemrejse i en EU-medlemsstats område. Desuden skal hjælp til ulovligt ophold gøres strafbart, når hjælpen ydes i berigelsesøjemed. Af artikel 2 i direktivet fremgår det endvidere, at forsøg og medvirken til de i artikel 1 nævnte handlinger ligeledes skal være strafbart.

Ifølge artikel 1, stk. 2, i direktivet kan medlemsstaterne beslutte ikke at iværksætte sanktioner over for hjælp til ulovlig ind- og gennemrejse, hvis formålet er at yde humanitær bistand.

Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelsen opregner en række skærpende omstændigheder. Det drejer sig om handlinger, der er omfattet af den fælles aktion af 21. december 1998 om deltagelse i en kriminel organisation (EFT L 351 af 29.12.1998, s. 1). Herudover drejer det sig om handlinger, der er begået på en sådan måde, at de personer, der er ofre for den strafbare handling, er blevet udsat for livsfare. Ifølge udkastet skal medlemsstaterne som udgangspunkt sikre, at menneskesmugling, der begås i berigelsesøjemed under sådanne skærpende omstændigheder, kan medføre frihedsstraf med en strafferamme på mindst 8 år.